

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2023. június 8.*

„Előzetes döntéshozatal – Elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások – 2002/19/EK, 2002/20/EK, 2002/21/EK és 2002/22/EK irányelv – EUMSZ 49. cikk – Letelepedés szabadsága – EUMSZ 56. cikk – Szolgáltatásnyújtás szabadsága – Nemzeti szabályozás, amely jogkört biztosít a nemzeti szabályozó hatóságnak arra, hogy előírja a telefonszolgáltatók számára az ajánlatok megújítása és a számlázás minimális gyakoriságát – Fogyasztóvédelem – Az arányosság elve – Az egyenlő bánásmód elve”

A C-468/20. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) a Bírósághoz 2020. szeptember 29-én érkezett, 2020. július 9-i határozatával terjesztett elő

a **Fastweb SpA**,

a **Tim SpA**,

a **Vodafone Italia SpA**,

a **Wind Tre SpA**

és

az **Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni**

között,

a **Telecom Italia SpA**,

a **Vodafone Italia SpA**,

az **Associazione Movimento Consumatori**,

az **U.Di.Con – Unione per la Difesa dei Consumatori**,

a **Wind Tre SpA**,

* Az eljárás nyelve: olasz.

az **Assotelecomunicazioni (Asstel)**,

az **Eolo SpA**,

a **Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons)**,

az **Associazione degli utenti per i diritti telefonici – A. U. S. a TEL ONLUS**,

az **Altroconsumo**,

a **Federconsumatori**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök (előadó), P. G. Xuereb, T. von Danwitz, A. Kumin és I. Ziemele bírák,

főtanácsnok: N. Emiliou,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- a Fastweb SpA képviselőjében F. Caliento, E. Cerchi, M. Contu, M. Merola és E. Pistis avvocati,
- a Tim SpA képviselőjében F. Cardarelli, A. Catricalà, C. Cazzato és F. Lattanzi avvocati,
- a Vodafone Italia SpA képviselőjében F. Cintio és G. Lo Pinto avvocati,
- a Wind Tre SpA képviselőjében A. Cassano, M. Clarich, I. Perego, G. M. Roberti és M. Serpone avvocati,
- az Associazione Movimento Consumatori képviselőjében P. Fiorio és R. Viriglio avvocati,
- a Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons) és az Associazione degli utenti per i diritti telefonici – A. U. S. TEL ONLUS képviselőjében G. Giuliano és C. Rienzi avvocati,
- az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: P. Palmieri avvocato dello Stato és M. Cherubini procuratore dello Stato,
- a francia kormány képviselőjében C. Mosser, E. de Moustier és N. Vincent, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviselőiben G. Braun, L. Malferrari és A. Spina, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2022. december 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően, meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikknek, az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférésről, valamint azok összekapcsolásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/19/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek (hozzáférési irányelv) (HL 2002. L 108., 7. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 323. o.), az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezéséről szóló, 2002. március 7-i 2002/20/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (engedélyezési irányelv) (HL 2002. L 108., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 337. o.) 3. cikkének, a 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 337., 37. o.; helyesbítés: HL 2013. L 241., 8. o.) módosított, az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv) (HL 2002. L 108., 33. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 349. o.; a továbbiakban: keretirányelv) 8. cikke (2) és (4) bekezdésének, valamint a 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL 2009. L 338., 11. o.) módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) (HL 2002. L 108., 51. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 367. o.; a továbbiakban: egyetemes szolgáltatási irányelv) 20-22. cikkének, továbbá az arányosság és az egyenlő bánásmód elvének az értelmezésére irányul.
- 2 E kérelmet négy, Olaszországban működő vezetékes- és mobiltelefon-szolgáltató, nevezetesen a Fastweb SpA, a Tim SpA, a Vodafone Italia SpA és a Wind Tre SpA, másfelől az Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (távközlési felügyeleti hatóság, Olaszország; a továbbiakban: AGCOM) között e hatóság azon határozata tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amely egyrészt a kereskedelmi ajánlatok megújítására, másrészt pedig a vezetékes- és mobiltelefon-szolgáltatások számlázására minimális gyakoriságot írt elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

- 3 Az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, az elektronikus hírközlő hálózatokra, valamint a kapcsolódó eszközökre és a szolgáltatásokra vonatkozó, az alapeljárás tényállásának időpontjában hatályos közös keretszabályozás (a továbbiakban: közös keretszabályozás) a keretirányelvből, valamint négy egyedi irányelvből, többek között a hozzáférési, az engedélyezési és az egyetemes szolgáltatási irányelvből áll. Ezen irányelveket hatályon kívül helyezte az Európai Elektronikus Hírközlési Kódex létrehozásáról szóló, 2018. december 11-i (EU) 2018/1972 európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2018. L 321., 36. o.; helyesbítések: HL 2019. L 334., 164. o.; HL 2020. L 191., 7. o.).

A hozzáférési irányelv

- 4 A hozzáférési irányelv 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A [keretirányelv] szerinti keretben ez az irányelv harmonizálja azt, hogy milyen módon szabályozzák a tagállamok az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és a kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférést, valamint ezek összekapcsolását. [...]”

Az engedélyezési irányelv

- 5 Az engedélyezési irányelv 1. cikkének (2) bekezdése előírja:

„Ezt az irányelvet az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó engedélyekre kell alkalmazni.”

A keretirányelv

- 6 A keretirányelv (16) preambulumbekzdése értelmében:

„A nemzeti szabályozó hatóságoknak tevékenységüket a célok és elvek összehangolt együttesére kell alapozniuk, és szükség esetén az e keretszabályozás szerinti feladataik ellátása során tevékenységeiket össze kell hangolniuk más tagállamok szabályozó hatóságainak tevékenységeivel.”

- 7 Ezen irányelv 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv létrehozza az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, az elektronikus hírközlő hálózatokra, a kapcsolódó eszközökre és a kapcsolódó szolgáltatásokra, valamint a fogyatékkal élők hozzáférését megkönnyítő végberendezések egyes aspektusaira vonatkozó szabályozás harmonizált keretét. Megállapítja a nemzeti szabályozó hatóságok feladatait, és kialakítja a keretszabályozásnak a [z Európai Unió] egészében történő harmonizált alkalmazását biztosító eljárások összességét.”

- 8 A keretirányelv 8. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy az ezen irányelvben és a különös irányelvekben meghatározott szabályozási feladatok ellátása során a nemzeti szabályozó hatóságok a (2), (3) és (4) bekezdésben meghatározott célok elérésére irányuló minden észszerű intézkedést meghozzanak. Az ilyen intézkedéseknek a célokkal arányosnak kell lenniük.

[...]

(2) A nemzeti szabályozó hatóságok többek között a következők révén mozdítják elő a versenyt az elektronikus hírközlő hálózatok, az elektronikus hírközlési szolgáltatások, a kapcsolódó eszközök és szolgáltatások nyújtása terén:

- a) biztosítják, hogy a felhasználók, köztük a fogyatékkal élő, az időskorú és a szociális szempontból rászoruló felhasználók a választék, az ár és a minőség tekintetében maximális előnyhöz jussanak;

[...]

(4) A nemzeti szabályozó hatóságok többek között a következők révén mozdítják elő az Európai Unió polgárainak érdekeit:

[...]

b) biztosítják a fogyasztók magas szintű védelmét a fogyasztók szállítókkal kötött ügyleteiben, különösen az egyszerű és olcsó, az érintett felektől független szervezet által folytatott jogvitát rendezését szolgáló eljárás elérhetővé tételével;

[...]

d) előmozdítják az egyértelmű adatok szolgáltatását, különösen a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások díjszabásainak és igénybevételük feltételeinek átláthatóságát megkövetelve;

[...]

(5) A nemzeti szabályozó hatóságok a (2), (3) és (4) bekezdésben említett politikai célkitűzések elérésére objektív, átlátható, megkülönböztetésmentes és arányos szabályozási alapelveket alkalmaznak többek között az alábbiak révén:

[...]

b) annak biztosítása, hogy az elektronikus hírközlő hálózatokat és elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások között hasonló körülmények fennállása esetén ne legyen megkülönböztetés;

[...]”

Az egyetemes szolgáltatási irányelv

9 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 20. cikke értelmében:

„(1) A tagállamok biztosítják, hogy a fogyasztók és az azt kérő más végfelhasználók a nyilvános hírközlő hálózathoz és/vagy a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz való csatlakozást biztosító szolgáltatásokra történő előfizetés esetén jogosultak legyenek az ilyen csatlakozást és/vagy szolgáltatásokat nyújtó vállalkozással vagy vállalkozásokkal szerződést kötni. A szerződésnek egyértelmű, átfogó és könnyen hozzáférhető formában meg kell határoznia legalább a következőket:

[...]

(2) A tagállamok biztosítják, hogy az előfizetőknek joguk legyen hátrányos következmények nélkül felmondani a szerződéseiket az elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó és/vagy elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vállalkozások által kínált szerződési feltételek módosításairól szóló értesítés nyomán. Az előfizetőket bármely ilyen módosítás előtt legalább egy hónappal megfelelően értesíteni kell, és ezzel egy időben tájékoztatni kell őket arról, hogy joguk van az ilyen szerződést hátrányos következmény nélkül felmondani, ha nem fogadják el az új feltételeket. A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok határozhassák meg ezen értesítések formátumát.”

10 Az egyetemes szolgáltatási irányelv 21. cikkének (1) bekezdése előírja:

„A tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok kötelezhessék a nyilvános elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és/vagy nyilvánosan hozzáférhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokat arra, hogy a II. mellékletnek megfelelően átlátható, összehasonlítható, megfelelő és naprakész információkat tegyenek közzé a végfelhasználók és a fogyasztók részére nyújtott szolgáltatásaikhoz való hozzáférésre és azok igénybevételére alkalmazandó árakról és díjszabásról, a szerződés megszűnésekor esedékes díjakról, valamint tájékoztatást az általános szerződési feltételekről. Ezeket az információkat érthetően, mindenre kiterjedően és könnyen hozzáférhető formában kell közzétenni. A nemzeti szabályozó hatóságok további követelményeket is meghatározhatnak az ilyen információk közzétételi módjára vonatkozóan.”

11 Ezen irányelv 22. cikkének (1) és (3) bekezdése így rendelkezik:

„(1) A tagállamok gondoskodnak arról, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok az érdekelt felek álláspontjának figyelembevételét követően előírhassák a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlő hálózatokat működtető és/vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások számára, hogy a szolgáltatásaik minőségével, valamint a fogyasztókkal élő végfelhasználók egyenértékű hozzáféréseinek biztosítása érdekében hozott intézkedésekkel kapcsolatban összehasonlítható, megfelelő és naprakész információkat tegyenek közzé a végfelhasználók részére. [...]

[...]

(3) A szolgáltatásminőség romlásának és a hálózati adatforgalom akadályozásának vagy lelassulásának megelőzése érdekében a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok a szolgáltatás minőségével kapcsolatban minimumkövetelményeket határozhassanak meg a nyilvános hírközlő hálózatokat működtető vállalkozással vagy vállalkozásokkal szemben.

[...]

Az olasz jog

12 Az 1995. november 14-i legge n. 481 – Norme per la concorrenza e la regolazione dei servizi di pubblica utilità. Istituzione delle Autorità di regolazione dei servizi di pubblica utilità (a versenyre és a közüzemi szolgáltatások szabályozására vonatkozó szabályokról, valamint a közüzemi szolgáltatások szabályozó hatóságainak létrehozásáról szóló 481. sz. törvény, a GURI 1995. november 18-i 270. száma, 1. o.; a továbbiakban: 481/1995 törvény) 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„E törvény rendelkezéseinek célja, hogy biztosítsák a közüzemi szolgáltatások ágazatában [...] a verseny és a hatékonyság előmozdítását, valamint e szolgáltatások megfelelő minőségi színvonalának a költséghatékonyság és teljesítmény melletti előmozdítását, biztosítva e szolgáltatások egyszerű használatát és egységes kiépítését az ország egész területén, egyértelmű, átlátható és előre meghatározott kritériumokon alapuló díjszabási rendszer megállapításával, a felhasználók és a fogyasztók érdekei védelmének előmozdításával, figyelembe véve a vonatkozó [uniós] szabályozást és a kormány által megfogalmazott általános politikai irányvonalakat.

[...]

13 E törvény 2. cikke (12) bekezdésének h) és l) pontja értelmében:

„Az egyes hatóságok az 1. cikkben meghatározott célok elérése érdekében a következő feladatokat látják el:

[...]

h) a szolgáltatásokat nyújtó szervezetek által nyújtott szolgáltatások létrehozására és nyújtására vonatkozó irányelvek meghozatala, amelyek meghatározzák a szolgáltatások összességére vonatkozó általános minőségi előírásokat és a felhasználók számára biztosított egyedi szolgáltatásokra vonatkozó egyedi minőségi előírásokat, a szolgáltatás nyújtóival, valamint a felhasználók és fogyasztók képviselőivel való egyeztetést követően, szükség esetén ágazatonként és szolgáltatástípusonként külön-külön történő meghatározása révén; ezek a határozatok a (37) bekezdésben említett joghatásokkal rendelkeznek;

[...]

l) a szolgáltatási teljesítmény feltételeivel kapcsolatos információk közzététele és terjesztése a lehető legnagyobb átláthatóság, versenyképesség és a közbenső vagy végső felhasználók megalapozottabb választási lehetősége biztosításának céljából.”

14 Az 1997. július 31-i legge n. 249 – Istituzione dell’Autorità per le garanzie nelle comunicazioni e norme sui sistemi delle telecomunicazioni e radiotelevisivo (a távközlési felügyeleti hatóság és a távközlési és rádiótelevíziós rendszerekre vonatkozó szabályok létrehozásáról szóló 249. sz. törvény; a GURI 1997. július 31-i 177. száma, 3. o.; a továbbiakban: 249/1997 törvény) 1. cikke (6) bekezdése b) pontjának 2. alpontja értelmében:

„Az [AGCOM] hatáskörei a következők:

[...]

b) a szolgáltatásokkal és termékekkel foglalkozó bizottság:

[...]

2. általános szolgáltatásminőségi előírásokra, valamint az egyes üzletágakra vonatkozó minimumszabályokat meghatározó szolgáltatási szabályzat minden egyes szolgáltató általi elfogadására vonatkozó irányelveket bocsát ki.”

15 A keretirányelv 8. cikkét, valamint az egyetemes szolgáltatási irányelv 20. és 21. cikkét a 2003. augusztus 1-jei decreto legislativo n. 259 – Codice delle comunicazioni elettroniche (az elektronikus hírközlési törvénykönyvről szóló 259. sz. törvényerejű rendelet; a GURI 2003. szeptember 15-i 214. száma, 3. o.; a továbbiakban: 259/2003 törvényerejű rendelet) ültette át az olasz jogba.

16 A törvényerejű rendelet 13. cikke értelmében:

„(1) A [jelen] törvénykönyvben meghatározott szabályozási feladatok ellátása során és az abban foglalt eljárásokkal összhangban a minisztérium és az [AGCOM] saját hatáskörein belül minden észszerű intézkedést megtesz a 4. cikkben, valamint az e cikk (4), (5) és (6) bekezdésében meghatározott általános célok megvalósítása érdekében.

[...]

(4) A minisztérium és az [AGCOM] előmozdítja a versenyt az elektronikus hírközlő hálózatok és hírközlési szolgáltatások, valamint a kapcsolódó eszközök és szolgáltatások nyújtása terén:

- a) biztosítják, hogy a felhasználók, köztük a fogyatékkal élő, az időskorú és a szociális szempontból rászoruló felhasználók a választék, az ár és a minőség tekintetében maximális előnyhöz jussanak;
- b) biztosítják, hogy az elektronikus hírközlési ágazatban, beleértve a tartalomszolgáltatást is, ne legyen versenytorzulás vagy versenykorlátozás;

[...]

d) ösztönzik a rádiófrekvenciák és számozási erőforrások hatékony használatát és biztosítják ezek hatékony kezelését.

[...]

(6) A minisztérium és az [AGCOM] saját hatáskörei belül támogatja a polgárok érdekeit:

- a) a II. cím IV. fejezetében meghatározott egyetemes szolgáltatáshoz való hozzáférést biztosítva mindenki számára;
- b) biztosítják a fogyasztók magas szintű védelmét a fogyasztók szállítókkal kötött ügyleteiben, különösen az egyszerű és olcsó, az érintett felektől független szervezet által folytatott jogvitát rendezését szolgáló eljárás elérhetővé tételével;

[...]

d) előmozdítják egyértelmű adatok szolgáltatását, különösen a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások díjszabásainak és igénybevételük feltételeinek átláthatóságát megkövetelve;

e) kielégítik a fogyatékkal élő, az időskorú és a szociális szempontból rászoruló felhasználók igényeit;

[...]

g) elősegítik, hogy a felhasználók hozzáférhessenek az információkhoz és terjeszthessék azokat, illetve használhassák az általuk választott alkalmazásokat és szolgáltatásokat.

[...]”

17 Ugyanezen törvényerejű rendelet 70. cikke értelmében:

„(1) [...] a fogyasztóknak, valamint az azt kérő más végfelhasználóknak joguk van szerződést kötni nyilvános hírközlő hálózathoz való csatlakozást vagy nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozással vagy vállalkozásokkal. A szerződésnek egyértelmű, átfogó és könnyen hozzáférhető formában meg kell határoznia legalább a következőket:

a) a vállalkozás neve és címe;

b) a nyújtott szolgáltatások, különös tekintettel az alábbiakra:

[...]

3. a kínált szolgáltatások minimális minőségi szintje, nevezetesen az első bekapcsolás időpontja, valamint adott esetben az [AGCOM] által meghatározott egyéb szolgáltatásminőségi paraméterek;

[...]

(2) Az [AGCOM] gondoskodik az (1) bekezdés rendelkezéseinek végrehajtása érdekében hozott intézkedések alkalmazásáról, és kiterjesztheti az ugyanezen bekezdésben foglalt kötelezettségeket más végfelhasználókra is.

[...]

(4) Ha a szerződő fél nem fogadja el az elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások szerződési feltételeinek módosításait, jogosult a szerződést a hátrányos következmények és használaton kívül helyezésért fizetendő díjak nélkül felmondani. A módosítást kellő időben, azaz legalább 30 nappal korábban közölni kell a szerződő féllel, és teljes körű tájékoztatást kell nyújtani a felmondási jog gyakorlására vonatkozóan. Az [AGCOM] meghatározhatja e tájékoztatás formáját.

[...]”

18 A 259/2003 törvényerejű rendelet 71. cikke értelmében:

„(1) Az [AGCOM] kötelezi a nyilvános elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vagy nyilvánosan hozzáférhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokat arra, hogy az 5. mellékletnek megfelelően átlátható, összehasonlítható, megfelelő és naprakész információkat tegyenek közzé a végfelhasználók és a fogyasztók részére nyújtott szolgáltatásaikhoz való hozzáférésre és azok igénybevételére alkalmazandó árakról és díjszabásról, a szerződés megszűnésekor esedékes díjakról, valamint az általános szerződési feltételekről. Ezeket az információkat érthetően, mindenre kiterjedően és könnyen hozzáférhető formában kell közzétenni. Az [AGCOM] további követelményeket is meghatározhat az ilyen információk közzétételi módjára vonatkozóan.

[...]

(2) Az [AGCOM] ösztönzi az összehasonlítható információk biztosítását annak érdekében, hogy lehetővé tegyék a végfelhasználók és a fogyasztók számára az alternatív használati módok, például

interaktív útmutatók segítségével történő független költségértékelését. Amennyiben ilyen eszközök díjmentesen vagy méltányos áron nem állnak rendelkezésre a piacon, az [AGCOM] maga vagy harmadik fél révén gondoskodik azok elérhetőségéről. Harmadik feleknek jogukban áll, hogy az említett interaktív útmutatók vagy hasonló technikák értékesítése vagy rendelkezésre bocsátása céljából az elektronikus hírközlő hálózatokat működtető vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások által közzétett információkat díjmentesen felhasználják.

[...]”

Az alapeljárás, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések és a Bíróság előtti eljárás

- 19 2016-ban az AGCOM nyilvános konzultációt indított az olaszországi elektronikus hírközlési szolgáltatások ágazatában, mivel felmerült az igény a vezetékes- és mobiltelefon-piacon lezajlott fejlődés figyelembevételére, valamint arra, hogy a felhasználók számára átlátható, összehasonlítható, megfelelő és naprakész információkat biztosítsanak az e szolgáltatásokhoz való hozzáférés és azok használata tekintetében alkalmazott árakról.
- 20 E konzultáció során az AGCOM többek között problémákat tárt fel egyrészt a felhasználók azon lehetőségével kapcsolatban, hogy ingyenesen tudomást szerezzenek a mobiltelefonálásra felhasználható fennmaradó egyenlegükről, másrészt a vezetékestelefon-szolgáltatások számlázásának gyakoriságával kapcsolatban.
- 21 Egyrészt, a vezetékestelefon-szolgáltatásokat illetően, az AGCOM megállapította, hogy egyes gazdasági szereplők úgy módosították kereskedelmi ajánlataik feltételeit, hogy azok megújításának időtartamát egy hónap helyett négy hétre csökkentették, ami áremelkedéshez vezetett, és megnehezítette a felhasználók számára a különböző gazdasági szereplők ajánlatainak összehasonlítását, mivel a különböző megújítási időszakokat tartalmazó ajánlatok versenyben állnak egymással, ami sérti az ajánlatok pénzügyi feltételeinek átláthatóságára és összehasonlíthatóságára vonatkozó követelményeket, és így a felhasználónak a megkötendő szerződés szabad megválasztásához való jogát. E problémák megoldása érdekében az AGCOM a vezetékestelefon-szolgáltatások és az azokhoz kapcsolódó egyéb ajánlatok megújítási gyakoriságát meghatározó számlázási időszak havi alapon történő meghatározását vette tervbe.
- 22 Másrészt, a mobiltelefon-szolgáltatásokat illetően, az AGCOM megállapította, hogy a szolgáltatók nagy része már elfogadta vagy tervbe vette, hogy elfogadja ajánlataik négyhetes megújítási gyakoriságát, következésképpen ezen ajánlatok összehasonlíthatósága biztosítható azáltal, ha az ajánlatok megújítási időszakát havi vagy négyhetes gyakoriságban állapítják meg, vagy akár azáltal, ha a számlázási időszakok módosítását csak azzal a feltétellel engedélyezik, hogy a felhasználó költségei nem változnak.
- 23 Az AGCOM által indított nyilvános konzultáció végén az AGCOM elfogadta a 121/17/CONS határozatot (a továbbiakban: a szóban forgó határozat), amely többek között előírja, hogy a vezetékestelefon-szolgáltatásokra vonatkozó ajánlatok megújításának és e szolgáltatások számlázásának gyakoriságát havi vagy több hónapos alapon kell meghatározni, és a mobiltelefon-szolgáltatások esetében a gyakoriság nem lehet rövidebb négy hétnél. E határozat szerint a vezetékestelefon-szolgáltatásokra vonatkozó ajánlatokra az e szolgáltatásokra vonatkozó gyakoriság az irányadó. Az említett határozat azt is előírja, hogy azok a mobiltelefon-szolgáltatók,

amelyek az ajánlatok megújítására és számlázásra vonatkozóan a havi gyakoriságtól eltérő gyakoriságot fogadnak el, SMS küldésével haladéktalanul tájékoztatják a felhasználót az ajánlat megújításának megtörténtéről.

- 24 A Fastweb, a Tim, a Vodafone Italia és a Wind Tre négy külön keresettel megtámadta a szóban forgó határozatot a Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (laziói tartományi közigazgatási bíróság, Olaszország) előtt.
- 25 Mivel e bíróság elutasította az alapeljárások felperesei által benyújtott kereseteket, azok fellebbezést nyújtottak be a kérdést előterjesztő bíróság, a Consiglio di Stato (államtanács, Olaszország) előtt, lényegében arra hivatkozva, hogy először is a szóban forgó határozatnak nincs jogalapja, mivel sem az olasz, sem az uniós jogrend nem ruházza fel az AGCOM-ot azzal a hatáskörrel, hogy szabályozza a telefonszolgáltatásokra vonatkozó ajánlatok megújításának és e szolgáltatások számlázásának gyakoriságát. Másodszor azt állítják, hogy e határozat sérti az arányosság elvét, mivel a távközlési szolgáltatók szabadságát kevésbé korlátozó intézkedések lehetővé tették volna az említett határozat elfogadását megalapozó célok elérését. Harmadszor a felperesek szerint a szóban forgó határozatban foglalt intézkedések sértik az egyenlő bánásmód elvét, mivel semmi nem indokolja a mobiltelefon-szolgáltatókkal és a vezetékeselefon-szolgáltatókkal szembeni eltérő jogi bánásmódot.
- 26 A kérdést előterjesztő bíróság először is megjegyzi, hogy a 259/2003 törvényerejű rendeletnek – a 481/1995 törvény 2. cikke (12) bekezdésének h) és l) pontjával, valamint a 249/1997 törvény 1. cikke (6) bekezdése b) pontjának 2. alpontjával összefüggésben értelmezett – 13., 70. és 71. cikke megalapozhatja az AGCOM azon hatáskörét, hogy a fogyasztók védelmének biztosítása érdekében meghatározza a vezetékes- és mobiltelefon-szolgáltatások számlázásának, valamint az ilyen szolgáltatások kereskedelmi ajánlatai megújításának gyakoriságát, még akkor is, ha e rendelkezések nem írnak elő kifejezetten ilyen jogkört.
- 27 E jogkör megfelel a közös keretszabályozásnak, amely meghatározza az elektronikus hírközlési szolgáltatások, az elektronikus hírközlő hálózatok, valamint a kapcsolódó eszközök és szolgáltatások területén követendő célokat, és a nemzeti szabályozó hatóságokra hagyja azon szabályozási intézkedések meghatározását, amelyeket e célok eléréséhez konkrétan a legmegfelelőbbnek ítélnék.
- 28 Az említett jogkör ugyanis megfelel a keretirányelv célkitűzéseinek, ezen irányelv az elektronikus hírközlő hálózatok szolgáltatása terén a verseny előmozdításának biztosítására irányul, különösen annak biztosításával, amint azt ezen irányelv 8. cikke (2) bekezdésének a) pontja kimondja, hogy a legkiszolgáltatóbb személyek az ár és a minőség megválasztása tekintetében maximális előnyhöz jussanak. Ezenkívül az ilyen jogkör lehetővé teszi az uniós polgárok érdekeinek előmozdítását, magas szintű fogyasztóvédelmet biztosítva és ösztönözve az egyértelmű tájékoztatást, különösen a díjszabások és az elektronikus hírközlési szolgáltatások használati feltételei átláthatóságának követelménye révén, az említett irányelv 8. cikke (4) bekezdésének b) és d) pontjában szereplő rendelkezéseknek megfelelően. Egyébiránt e rendelkezések szövegéből az következik, hogy azok nem tartalmazzák azon eszközök kimerítő felsorolását, amelyek lehetővé teszik az uniós polgárok érdekeinek előmozdítására irányuló cél elérését. A nemzeti szabályozó hatóságok hatásköre tehát nem korlátozódik az említett rendelkezésekben kifejezetten említett intézkedések végrehajtására.

- 29 Az AGCOM-nak a vezetékes és mobiltelefon-szolgáltatások számlázási gyakoriságának, valamint az ilyen szolgáltatásokra vonatkozó kereskedelmi ajánlatok megújítása gyakoriságának a meghatározására irányuló hatásköre összhangban van a tagállamok számára előírt azon követelményekkel is, amelyek egyrészt annak biztosítására irányulnak, hogy a szolgáltatás minőségi mutatói szerepeljenek a fogyasztó és az elektronikus csatlakozást vagy ilyen jellegű szolgáltatásokat nyújtó vállalkozás közötti szerződésben, másrészt követelik meg az elektronikus hírközlő hálózatok vagy elektronikus szolgáltatások üzemeltetőitől, hogy az egyetemes szolgáltatási irányelv 20. cikke (1) bekezdése b) pontjának, illetve 21. cikkének megfelelően – a többek között az alkalmazandó árakra és díjszabásokra vonatkozó átlátható, összehasonlítható, megfelelő és naprakész információkat – érthetően, mindenre kiterjedően és könnyen hozzáférhető formában tegyék közzé.
- 30 E jogkör nem tűnik ellentétesnek az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkel sem, mivel az AGCOM által az említett jogkör gyakorlása keretében meghozható intézkedések nem kötelezik a vezetékes- és mobiltelefon-szolgáltatókat arra, hogy tevékenységük gyakorlását megelőzően engedélyt szerezzenek be, és megőrzik e szolgáltatók azon szabadságát, hogy tevékenységüket a szerződésben szereplő szolgáltatás pénzügyi elemeinek meghatározásával gyakorolják.
- 31 A kérdést előterjesztő bíróság másodszor megállapítja, hogy a szóban forgó határozat megfelel az arányosság elvének. Az e határozatban szereplő intézkedések ugyanis lehetővé teszik a felhasználók számára a különböző kereskedelmi ajánlatok összehasonlítását, mivel ezek az intézkedések kiküszöbölik annak kockázatát, hogy az ilyen ajánlatok alacsonyabb árakat eredményezzenek azoknál, amelyek a gyakorlatban megállapítottnál rövidebb időszak alapján végzett számításból erednek. Az említett határozat azt is lehetővé teszi a vezetékes- és mobiltelefon-szolgáltatások felhasználói számára, hogy ellenőrizzék a kapott szolgáltatás költségeit.
- 32 A kérdést előterjesztő bíróság szerint az olyan alternatív intézkedések, mint például interaktív útmutatóknak vagy a kereskedelmi ajánlatok ugyanazon időbeli mutató alapján történő összehasonlítására szolgáló számítási motornak a felhasználók rendelkezésére bocsátása, nem hatékonyak, tekintettel azon felhasználók jelentős számára, akik Olaszországban nem rendelkeznek okostelefonnal, vagy nem használják az internetet. Ezenkívül az árra vonatkozó előrejelzés havi közzétételi kötelezettségének előírásában álló intézkedés sértheti a fogyasztók védelmét, mivel az ilyen kötelezettség zavart okozhat a gyakoriságra vonatkozó szerződési feltételek tényleges tartalmát illetően.
- 33 A szóban forgó határozatban szereplő intézkedések nem sértik túlzott mértékben a vezetékes- és mobiltelefon-szolgáltatók jogait és érdekeit, mivel nem érintik azon szabadságukat, hogy szolgáltatásaik árát meghatározzák és négy hetet meghaladó időszakokra vonatkozó kereskedelmi ajánlatokat kínáljanak.
- 34 A kérdést előterjesztő bíróság harmadszor úgy véli, hogy a szóban forgó határozat tiszteletben tartja az egyenlő bánásmód elvét, mivel a vezetékes- és a mobiltelefon-szolgáltatások esetében előírt eltérő számlázási időszakok abból a körülményből erednek, hogy e két tevékenységi ágazat objektíve nem összehasonlítható a szóban forgó határozat elfogadásának időpontjában fennálló, e szolgáltatások nyújtóinak kereskedelmi gyakorlatai és e szolgáltatások ára megfizetésének módjai közötti különbségek miatt. E bíróság szerint a mobiltelefon-szolgáltatóktól eltérően, amelyeket többnyire a kereskedelmi ajánlat megújításának négyhetes gyakorisága, négyhetes számlázási

időszak, valamint előre fizetett szolgáltatások megvásárlása jellemez, a vezetékeselefon-szolgáltatásokat a havi gyakoriság túlsúlya jellemzi, és azokat főként azok nyújtását követően, a felhasználó folyószámlájáról, beszedési megbízás útján fizetik ki.

- 35 A kereskedelmi ajánlatok megújításának és a számlázásnak a négyhetes gyakorisága ezért lehetővé teszi a mobiltelefon-szolgáltatások igénybevevői számára a szolgáltatók ajánlatainak összehasonlítását. A fennmaradó egyenlegre, valamint a kereskedelmi ajánlat megújításának és a számlázásnak a gyakoriságára vonatkozó információknak az említett szolgáltatások igénybevevőivel való közlése továbbá elegendő ahhoz, hogy lehetővé tegye az említett felhasználók számára a nyújtott szolgáltatás költségeinek ellenőrzését. Ezzel szemben, mivel a vezetékeselefon-szolgáltatások nyújtását követő kifizetés nehezebbé teszi e szolgáltatások költségeinek ellenőrzését, azt úgy lehetne biztosítani, hogy rögzített – havi vagy többhavi – szerződéses gyakoriságot írnának elő.
- 36 E körülmények között határozott úgy a Consiglio di Stato (államtanács), hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:
- „1) Abban az esetben is köteles-e az a nemzeti bíróság, amelynek határozatai ellen a nemzeti jog értelmében nincs jogorvoslati lehetőség, az EUMSZ 267. cikk helyes értelmezése alapján előzetes döntéshozatal iránti kérelmet előterjeszteni az alapeljárás szempontjából releváns [uniós] jog értelmezésére vonatkozóan, ha értelmezés szempontjából – tekintettel az adott rendelkezés [uniós] jogi terminológiájára és az azt alkotó szavaknak tulajdonítható [uniós] jogi jelentésre, arra az uniós jogi háttérre, amelybe a szóban forgó rendelkezés illeszkedik és az annak alapját képező védelmi célokra, figyelembe véve, hogy az uniós jog a releváns rendelkezés nemzeti jogban történő alkalmazásának időpontjában a fejlődés mely szakaszában tart – nem fér kétség a releváns uniós rendelkezés jelentéséhez, azonban a többi bíróság magatartásának figyelembevételével, szubjektív szempontból nem lehet részletesen bizonyítani, hogy az eljáró bíróság által követett értelmezés megfelel annak az értelmezésnek, amelyet a többi tagállam bírósága és a Bíróság azonos kérdés elbírálása során alkalmazna?
- 2) Ellentétes-e az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikk, valamint a [hozzáférési] irányelv, az [engedélyezési] irányelv, a [keret]irányelv és a [egyetemes szolgáltatási] irányelv által, különösen pedig a [keret]irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdése, az [engedélyezési] irányelv 3. cikke és az [egyetemes szolgáltatási] irányelv 20., 21. és 22. cikke által meghatározott, harmonizált jogi keret helyes értelmezésével a 259/2003 törvényerejű rendelet 13., 70. és 71. cikkének, a 481/1995 törvény 2. cikke (12) bekezdése h) és l) pontjának, valamint a 249/1997 törvény 1. cikke (6) bekezdése 2) pontjának együttes értelmezéséből következő olyan nemzeti szabályozás, amely a hírközlési ágazatban a nemzeti szabályozó hatóság számára jogkört biztosít arra, hogy i. mobiltelefon-szolgáltatások esetén az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében legalább négyhetes gyakoriságot írjon elő azzal, hogy az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében a havitól eltérő gyakoriságot alkalmazó gazdasági szereplők kötelesek a felhasználót az ajánlat megújításának megtörténtéről SMS elküldésével haladéktalanul tájékoztatni, ii. vezetékeselefon-szolgáltatások esetén az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében havi vagy többhavi gyakoriságot írjon elő, iii. a vezetékeselefon-szolgáltatásokhoz kapcsolódó ajánlatok esetén pedig a vezetékeselefon-szolgáltatásokra vonatkozó gyakoriságot írjon elő?

- 3) Ellentétes-e az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkel, valamint a [hozzáférési] irányelv, az [engedélyezési] irányelv, a [keret]irányelv és a [egyetemes szolgáltatási] irányelv által, különösen pedig a [keret]irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdése, az [engedélyezési] irányelv 3. cikke és az [egyetemes szolgáltatási] irányelv 20., 21. és 22. cikke által meghatározott, harmonizált jogi kerettel összhangban értelmezett arányosság elvének helyes értelmezésével és alkalmazásával a hírközlési ágazatban olyan szabályozási intézkedéseknek a nemzeti szabályozó hatóság által történő elfogadása, amelyek i. mobiltelefon-szolgáltatások esetén az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében legalább négyhetes gyakoriságot írnak elő azzal, hogy az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében a havitól eltérő gyakoriságot alkalmazó gazdasági szereplők kötelesek a felhasználót az ajánlat megújításának megtörténtéről SMS elküldésével haladéktalanul tájékoztatni, ii. vezetékéstelefon-szolgáltatások esetén az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében havi vagy többhavi gyakoriságot írnak elő, iii. a vezetékéstelefon-szolgáltatásokhoz kapcsolódó ajánlatok esetén pedig a vezetékéstelefon-szolgáltatásokra vonatkozó gyakoriságot írnak elő?
- 4) Ellentétes-e az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkel, valamint a [hozzáférési] irányelv, az [engedélyezési] irányelv, a [keret]irányelv és az [egyetemes szolgáltatási] irányelv által, különösen pedig a [keret]irányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdése, az [engedélyezési] irányelv 3. cikke és az [egyetemes szolgáltatási] irányelv 20., 21. és 22. cikke által meghatározott, harmonizált jogi kerettel összhangban értelmezett hátrányos megkülönböztetés tilalma és egyenlő bánásmód elvének helyes értelmezésével és alkalmazásával a hírközlési ágazatban olyan szabályozási intézkedéseknek a nemzeti szabályozó hatóság által történő elfogadása, amelyek i. mobiltelefon-szolgáltatások esetén az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében legalább négyhetes gyakoriságot írnak elő azzal, hogy az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében a havitól eltérő gyakoriságot alkalmazó gazdasági szereplők kötelesek a felhasználót az ajánlat megújításának megtörténtéről SMS elküldésével haladéktalanul tájékoztatni, ii. vezetékéstelefon-szolgáltatások esetén az ajánlatok megújítása és a számlázás tekintetében havi vagy többhavi gyakoriságot írnak elő, iii. a vezetékéstelefon-szolgáltatásokhoz kapcsolódó ajánlatok esetén pedig a vezetékéstelefon-szolgáltatásokra vonatkozó gyakoriságot írnak elő?”
- 37 2021. október 25-én a Bíróság megküldte a kérdést előterjesztő bíróságnak a 2021. október 6-i Consorzio Italian Management és Catania Multiservizi ítélet (C-561/19, EU:C:2021:799) másolatát, és felhívta e bíróságot annak megjelölésére, hogy ezen ítéletre tekintettel fenn kívánja-e tartani az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet. 2021. november 23-i végzésével az említett bíróság úgy határozott, hogy visszavonja az előzetes döntéshozatalra előterjesztett első kérdést, a többi kérdést viszont fenntartja.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 38 Az olasz kormány szerint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatatlanok.
- 39 E kérdések ugyanis teljesen hipotetikusak és elvontak, és vélemény iránti kérelemnek minősülnek, amelyet az alapeljárás sajátosságaitól függetlenül fogalmaztak meg.

- 40 Ezenkívül az előzetes döntéshozatal iránti kérelem nem arra irányul, hogy eloszlassa a kérdést előterjesztő bíróságnak az e jogvitára alkalmazandó uniós szabályok helyes értelmezésével kapcsolatos kétségeit, hanem arra, hogy megerősítse e bíróság azon meggyőződését, hogy e szabályokat hogyan kell értelmezni.
- 41 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk által létrehozott együttműködés keretében kizárólag az ügyben eljáró és a meghozandó határozatért felelős nemzeti bíróság feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőire tekintettel az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes döntéshozatalra, és hogy a Bíróságnak feltett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, amennyiben a feltett kérdés az uniós jog értelmezésére vonatkozik, a Bíróság főszabály szerint köteles határozatot hozni (2023. február 7-i Confédération paysanne és társai [*In vitro* véletlenszerű mutagenézis] ítélet, C-688/21, EU:C:2023:75, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 A Bíróság csak akkor tagadhatja meg a nemzeti bíróság által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem elbírálását, ha az uniós jog kért értelmezése nyilvánvalóan nincs összefüggésben az alapügy tényállásával vagy tárgyával, ha a probléma hipotetikus jellegű, vagy ha nem állnak a Bíróság rendelkezésére azok a ténybeli és jogi elemek, amelyek szükségesek ahhoz, hogy az elé terjesztett kérdésekre hasznos választ adhasson (2023. február 7-i Confédération paysanne és társai [*In vitro* véletlenszerű mutagenézis] ítélet, C-688/21, EU:C:2023:75, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 43 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból lényegében kitűnik, hogy a második, a harmadik és a negyedik kérdés többek között az alapeljárás felpereseinek azon érveléséből ered, amely szerint az alkalmazandó nemzeti szabályozásnak megfelelően elfogadott, szóban forgó határozat, amelynek jogszerűségét az alapeljárás keretében vitatják, sérti az uniós jogot, mivel egyetlen uniós szabály sem teszi lehetővé, hogy az AGCOM-ot felruházzák olyan hatáskörrel, hogy meghatározza a mobil- és vezeték nélküli telefon-szerződések megújításának és e szolgáltatások számlázásának a gyakoriságát, és e határozat sérti az arányosság és az egyenlő bánásmód elvét.
- 44 Ennélfogva nem állapítható meg sem az, hogy e kérdések semmilyen kapcsolatban nem állnak az alapeljárás tényállásával vagy tárgyával, sem pedig az, hogy ezek hipotetikusak.
- 45 Ami azt illeti, hogy a kérdést előterjesztő bíróság a 2020. július 9-i határozatában pontosította, hogy nincsenek kétségei az alapügy megoldása szempontjából általa relevánsnak ítélt uniós szabályoknak tulajdonítandó értelmezést illetően, elegendő emlékeztetni arra, hogy még ha feltételezzük is, hogy e szabályok helyes értelmezése annyira nyilvánvaló, hogy az nem enged teret semmilyen észszerű kétségnek, az ilyen körülmény akkor sem támaszthatja alá az előzetes döntéshozatal iránti kérelem elfogadhatatlanságát, hanem legfeljebb arra alkalmas, hogy mentesítse a kérdést előterjesztő bíróságot az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdése értelmében rá háruló előzetes döntéshozatalra utalási kötelezettség alól (lásd ebben az értelemben: 2023. február 7-i Confédération paysanne és társai [*In vitro* véletlenszerű mutagenézis] ítélet, C-688/21, EU:C:2023:75, 3335 pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 46 A fentiekre tekintettel az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 47 Legelőször is meg kell állapítani, hogy a hozzáférési és az engedélyezési irányelv az 1. cikküknek megfelelően egyrészt azt harmonizálja, hogy a tagállamok miként szabályozzák az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és a kapcsolódó eszközökhöz való hozzáférést, valamint azok összekapcsolását, másrészt pedig az elektronikus hírközlő hálózatok és az elektronikus hírközlési szolgáltatások engedélyezésére vonatkozó szabályokat és feltételeket. Ennélfogva nem relevánsak az alapügy megoldása szempontjából, mivel az AGCOM jogvitában érintett hatáskörei nyilvánvalóan nem tartoznak azok tárgyi hatálya alá.
- 48 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az együttesen vizsgálandó második, harmadik és negyedik kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikket, valamint – az arányosság és az egyenlő bánásmód elvével összefüggésben – a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv rendelkezéseit, különösen a keretirányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdését, valamint az egyetemes szolgáltatási irányelv 20-22. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely hatáskört biztosít a nemzeti szabályozó hatóságnak arra, hogy olyan határozatot fogadjon el, amely egyrészt a mobiltelefon-szolgáltatókat arra kötelezi, hogy a kereskedelmi ajánlatok megújítására és a számlázásra vonatkozóan legalább négyhetes gyakoriságot alkalmazzanak, a vezetékestelefon-, illetve ahhoz kapcsolódó szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat pedig arra kötelezi, hogy az ilyen ajánlatok megújítására és a számlázásra vonatkozóan havi vagy többhavi gyakoriságot alkalmazzanak.
- 49 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az uniós szinten kimerítő jogharmonizáció tárgyát képező területre vonatkozó valamennyi nemzeti intézkedést e jogharmonizációs intézkedés rendelkezései, nem pedig az elsődleges jog rendelkezései alapján kell megítélni (2020. szeptember 17-i Hidroelectrica ítélet, C-648/18, EU:C:2020:723, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 50 Ezzel szemben, amennyiben a végrehajtott harmonizáció nem kimerítő jellegű, a harmonizációs intézkedések rendelkezéseit végrehajtó nemzeti intézkedéseket nemcsak a harmonizációs intézkedések, hanem az elsődleges jog releváns rendelkezései alapján is értékelni kell (lásd ebben az értelemben: 2015. november 12-i Visnapuu ítélet, C-198/14, EU:C:2015:751, 48. pont; 2017. március 8-i Euro Park Service ítélet, C-14/16, EU:C:2017:177, 26. pont; 2017. szeptember 7-i Eqiom és Enka ítélet, C-6/16, EU:C:2017:641, 18. pont).
- 51 A megszilárdult ítélkezési gyakorlatból e tekintetben az következik, hogy sem a keretirányelv, sem pedig az egyetemes szolgáltatási irányelv nem írja elő a fogyasztóvédelemre vonatkozó kérdések teljes harmonizációját (lásd ebben az értelemben: 2016. április 14-i Polkomtel ítélet, C-397/14, EU:C:2016:256, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozást meg kell vizsgálni ezen irányelvek alapján, és – azon kérdések tekintetében, amelyek nem tartoznak ezen irányelvek hatálya alá – az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikk alapján is (2019. december 11-i TV Play Baltic ítélet, C-87/19, EU:C:2019:1063, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

A keretirányelvről és az egyetemes szolgáltatási irányelvről

- 52 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatának megfelelően az uniós jogi rendelkezések értelmezésénél nemcsak a rendelkezés megfogalmazását, hanem a szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek a részét képezi (2022. november 17-i TOYA ítélet, C-243/21, EU:C:2022:889, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 53 Ami a keretirányelv 8. cikkét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az (1) bekezdésének első albekezdése értelmében a tagállamok biztosítják, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok a többek között az e cikk (2) és (4) bekezdésében meghatározott célok elérésére irányuló minden észszerű intézkedést megtegyenek, és ezen intézkedéseknek arányosaknak kell lenniük e célokkal.
- 54 Közelebbről, egyrészt ezen irányelv 8. cikke (2) bekezdésének a) pontja előírja, hogy a nemzeti szabályozó hatóságok előmozdítják a versenyt az elektronikus hírközlő hálózatok és hírközlési szolgáltatások, valamint a kapcsolódó eszközök és szolgáltatások nyújtása terén, biztosítva, hogy a végfelhasználók – különösen az ár és a minőség tekintetében – maximális előnyhöz jussanak (lásd ebben az értelemben: 2017. december 20-i Polkomtel ítélet, C-277/16, EU:C:2017:989, 35. pont).
- 55 Másrészt az említett irányelv 8. cikke (4) bekezdésének b) és d) pontja értelmében a nemzeti szabályozó hatóságok többek között azáltal mozdítják elő az uniós polgárok érdekeit, hogy a szolgáltatókkal fenntartott kapcsolataikban biztosítják a fogyasztók magas szintű védelmét, és ösztönzik az egyértelmű adatok szolgáltatását, többek között azáltal, hogy megkövetelik a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások díjszabásainak és igénybevételük feltételeinek átláthatóságát.
- 56 Noha e rendelkezésekből így nem következik, hogy a nemzeti szabályozó hatóságoknak hatáskörrel kell rendelkezniük arra, hogy szabályozzák a kereskedelmi ajánlatok megújításának és a számlázásnak a távközlési szolgáltatók által meghatározott gyakoriságát, a keretirányelv 8. cikkének (2) és (4) bekezdésében szereplő „különösen” és „többek között” kifejezés használatából azonban az következik, hogy nem kimerítő jellegű az e rendelkezésekben előírt feladatok ellátása és e rendelkezések céljainak megvalósítása érdekében a nemzeti szabályozó hatóságok által elfogadható intézkedések felsorolása.
- 57 A közös keretszabályozás célkitűzéseit illetően meg kell állapítani, hogy a keretirányelv (16) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezett 1. cikkének (1) bekezdése értelmében ezen irányelv célja az elektronikus hírközlési szolgáltatásokra, az elektronikus hírközlő hálózatokra, a kapcsolódó eszközökre és a kapcsolódó szolgáltatásokra vonatkozó szabályozás harmonizált keretének létrehozása. Az irányelv megállapítja a nemzeti szabályozó hatóságok feladatait, és a közös keretszabályozásnak az Unió egészében történő harmonizált alkalmazását biztosító eljárásokat vezet be. A keretirányelv így az elektronikus hírközlési piacok szabályozásával kapcsolatos konkrét feladatokat ruház a nemzeti szabályozó hatóságokra (2010. március 11-i Telekomunikacja Polska ítélet, C-522/08, EU:C:2010:135, 21. pont).
- 58 Ebből következik, hogy ezen irányelvnek, amely – amint arra a jelen ítélet 51. pontja emlékeztet – nem valósít meg teljes harmonizációt, nem célja azon hatáskörök egyedi és kimerítő jellegű felsorolása, amelyeket a tagállamok a nemzeti szabályozó hatóságokra ruházhatnak annak érdekében, hogy biztosítsák e feladatok ellátását és az említett célok megvalósítását.

- 59 A Bíróság ebben az összefüggésben kimondta, hogy szabályozási funkcióik gyakorlása során a nemzeti szabályozó hatóságok széles jogkörrel rendelkeznek annak érdekében, hogy mindig az adott esettől függően dönthessék el azt, hogy szükség van-e a piac szabályozására (2016. szeptember 15-i Koninklijke KPN és társai ítélet, C-28/15, EU:C:2016:692, 36. pont; 2016. október 19-i Ormaetxea Garai és Lorenzo Almendros ítélet, C-424/15, EU:C:2016:780, 48. pont).
- 60 E körülmények között az olyan nemzeti szabályozás, amely az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozáshoz hasonlóan a végfelhasználók védelme érdekében jogkört biztosít a nemzeti szabályozó hatóságnak arra, hogy olyan határozatot fogadjon el, amely biztosítja többek között a kereskedelmi ajánlatok, valamint a telefonszolgáltatások számlázása jobb átláthatóságát és összehasonlíthatóságát, hozzájárul a keretirányelv 8. cikkében említett célok megvalósításához, különösen a 8. cikk (2) bekezdésének a) pontjában említett, a végfelhasználók érdekeinek védelmére irányuló cél, valamint az irányelv 8. cikke (4) bekezdésének b) és d) pontjában említett azon cél megvalósításához, hogy magas szintű fogyasztóvédelmet biztosítsanak a fogyasztók szolgáltatókkal fennálló kapcsolatában, valamint előmozdítsák az egyértelmű adatok szolgáltatását, különösen a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatások díjszabásai tekintetében.
- 61 Ebből következik, hogy a kereskedelmi ajánlatok megújítása és a telefonszolgáltatások számlázási gyakoriságának szabályozására vonatkozó hatáskör főszabály szerint azon hatáskörök közé tartozhat, amelyekkel a nemzeti szabályozó hatóságoknak rendelkezniük kell ahhoz, hogy el tudják látni a keretirányelvben számukra előírt feladatokat és ott kitűzött célokat.
- 62 Ugyanakkor ahhoz, hogy e jogkör gyakorlása megfeleljen ezen irányelvnek, az említett irányelv 8. cikke (1) bekezdése első albekezdésének megfelelően többek között arányosnak kell lennie az így elérni kívánt célokkal, és tiszteletben kell tartania az egyenlő bánásmód elvét, amint azt lényegében ugyanezen irányelv 8. cikke (5) bekezdésének b) pontja megköveteli.
- 63 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság – amely kizárólagos hatáskörrel rendelkezik az alapeljárásban szereplő tények értékelésére és a nemzeti szabályozás értelmezésére – feladata annak meghatározása, hogy az említett szabályozás mennyiben felel meg e követelményeknek. Mindazonáltal a Bíróság, amelynek az a feladata, hogy hasznos választ adjon az előterjesztő bíróságnak, hatáskörrel rendelkezik arra, hogy az alapeljárás iratai, valamint az elé terjesztett írásbeli és szóbeli észrevételek alapján útmutatást adjon e bíróságnak a döntéshez (2022. szeptember 7-i Cilevičs és társai ítélet, C-391/20, EU:C:2022:638, 72. és 73. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2023. február 2-i Freikirche der Siebenten-Tagtisten in Deutschland ítélet, C-372/21, EU:C:2023:59, 38. pont).
- 64 Az arányosság elvét illetően – amelyet a keretirányelv 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdése fogalmaz meg ezen irányelvben – emlékeztetni kell arra, hogy ezen elv tiszteletben tartása magában foglalja többek között azt, hogy a szóban forgó intézkedés alkalmas legyen a kitűzött célok koherens és szisztematikus módon történő megvalósításának biztosítására, és ne lépje túl az e célok eléréséhez szükséges mértéket, beleértve, hogy amennyiben több megfelelő intézkedés kínálkozik, a kevésbé kényszerítő intézkedéshez kell folyamodni, és az okozott hátrányok a kitűzött célokhoz képest nem lehetnek aránytalanul nagyok (lásd ebben az értelemben: 2018. március 20-i Menci ítélet, C-524/15, EU:C:2018:197, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2023. március 2-i PrivatBank és társai ítélet, C-78/21, EU:C:2023:137, 70. pont).

- 65 A kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk alapján először is úgy tűnik, hogy az olasz jog által biztosított azon hatáskör AGCOM általi gyakorlása, hogy minimális gyakoriságot ír elő mind a kereskedelmi ajánlatok megújítása, mind az elektronikus hírközlési szolgáltatások számlázása tekintetében, alkalmas arra, hogy orvosolja az AGCOM által a szóban forgó határozatot megelőző nyilvános konzultáció során feltárt problémákat. Az egységes gyakoriság meghatározása ugyanis lehetővé teszi a végfelhasználók számára, hogy összehasonlítsák a különböző kereskedelmi ajánlatokat, és teljes mértékben megismerjék a nekik kínált szerződésekből eredő pénzügyi terheket, és elkerüljék az alacsonyabb árak látszatának kialakulását, amely a gyakorlatban alkalmazottnál rövidebb időszakra vonatkozó adatok alapján végzett számításból ered, továbbá lehetővé teszi a nyújtott szolgáltatás költségeinek ellenőrzését, különösen az olaszországi mobiltelefon-szolgáltatások esetében, amelyek többsége előre fizetett szolgáltatás. Az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás tehát alkalmas a kitűzött cél megvalósításának biztosítására.
- 66 Ezt követően a kérdést előterjesztő bíróság lényegében maga is pontosítja, hogy a szóban forgó határozat tárgyát képező, az alkalmazandó szabályozásnak megfelelően elfogadott intézkedések a legkevésbé kényszerítőek a fogyasztók védelmének hatékony biztosítása érdekében, tekintettel az AGCOM által azonosított problémákra. Az olyan alternatív intézkedések ugyanis, mint az interaktív útmutatók vagy a kereskedelmi ajánlatok ugyanazon időbeli mutató alapján történő összehasonlítására szolgáló számítási motor alkalmazása, hatástalanok lehetnek, tekintettel az olaszországi felhasználók azon jelentős számára, akik nem rendelkeznek okostelefonnal, vagy nem használják az internetet. Ezenkívül az árra vonatkozó előrejelzés havi közzétételére vonatkozó kötelezettség szintén sértheti a fogyasztók védelmét, mivel az ilyen kötelezettség zavart okozhat a számlázási gyakoriságra vonatkozó szerződési feltételek tényleges tartalmát illetően.
- 67 Végül a szóban forgó határozat tárgyát képező intézkedések nem sértik túlzott mértékben a távközlési szolgáltatók jogait és érdekeit, mivel – amint az a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik – nem érintik többek között azon szabadságukat, hogy szolgáltatásaik árát meghatározzák és négy hetet meghaladó időszakra vonatkozó kereskedelmi ajánlatokat kínáljanak. Következésképpen ezen intézkedések nem okoznak aránytalan hátrányokat az elérni kívánt célokhoz képest.
- 68 Az egyenlő bánásmód elvének tiszteletben tartását illetően, amelyet a keretirányelv 8. cikke (5) bekezdésének b) pontja fogalmaz meg ezen irányelvben, meg kell állapítani, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint ez az elv megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérő módon, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék azonos módon, kivéve ha az ilyen bánásmód objektíven igazolható (2022. szeptember 15-i Brown kontra Bizottság és Tanács ítélet, C-675/20 P, EU:C:2022:686, 66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 69 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság pontosítja, hogy az alapügyben szereplő a mobil- és a vezetékestelefon-szolgáltatások közötti eltérő bánásmód abból a körülményből ered, hogy e két szolgáltatáskategória a szóban forgó határozat elfogadásának időpontjában nem volt összehasonlítható helyzetben.
- 70 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az egyenlő bánásmód elve megsértése fennállásának megállapítása érdekében a helyzetek összehasonlítható jellegét a szóban forgó nemzeti szabályozás tárgyára és céljára tekintettel kell értékelni (lásd ebben az értelemben: 2008.

december 16-i Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ítélet, C-127/07, EU:C:2008:728, 25. és 26. pont; 2017. március 9-i Milkova ítélet, C-406/15, EU:C:2017:198, 56. és 57. pont; 2018. június 26-i MB [Nemváltoztatás és öregségi nyugdíj] ítélet, C-451/16, EU:C:2018:492, 42. pont).

- 71 A jelen ügyben a szóban forgó nemzeti szabályozás célja, hogy lehetővé tegye a nemzeti szabályozó hatóság számára a fogyasztóvédelem biztosítását többek között azáltal, hogy a kereskedelmi ajánlatok összehasonlításához egységes alapot biztosít, továbbá lehetővé teszi a nyújtott szolgáltatás költségeinek jobb ellenőrzését; a szóban forgó különböző szolgáltatáskategóriáinak jellemzőivel – különösen az ezen ajánlatok megújításának és a különböző piacokon történő számlázás bizonyos gyakoriságának túlsúlyával – kapcsolatos különbségek, valamint az e szolgáltatások díja megfizetési módjaira vonatkozó, a jelen ítélet 34. pontjában említett különbségek azt tanúsítják, hogy e szolgáltatáskategóriák helyzete nem hasonlítható össze.
- 72 E körülmények között úgy tűnik, hogy a szóban forgó határozat eltérően kezeli az eltérő helyzeteket.
- 73 Ebből következik, hogy – a kérdést előterjesztő bíróság által elvégzendő vizsgálatra is figyelemmel – az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás által a szóban forgó határozat elfogadása keretében az AGCOM-ra ruházott hatáskörök gyakorlása arányos az elérni kívánt célokkal, és tiszteletben tartja az egyenlő bánásmód elvét.
- 74 Mindezekre tekintettel emlékeztetni kell arra, hogy a minimumharmonizáció keretében a tagállamok e területen szigorúbb rendelkezéseket is fenntarthatnak vagy elfogadhatnak, feltéve azonban, hogy e rendelkezések különösen nem veszélyeztethetik komolyan a szóban forgó irányelvek által meghatározott célt (lásd ebben az értelemben: 2016. július 7-i Muladi ítélet, C-447/15, EU:C:2016:533, 43. pont).
- 75 E tekintetben, még ha feltételezzük is, hogy úgy kell tekinteni, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás a keretirányelvben és az egyetemes szolgáltatási irányelvben foglaltaknál szigorúbb rendelkezéseket ír elő a fogyasztóvédelem területén, meg kell állapítani, hogy – ellentétben azzal, amit a Fastweb az írásbeli észrevételeiben állított – nem állapítható meg, hogy e szabályozás – azáltal, hogy korlátozza a távközlési szolgáltatók azon lehetőségét, hogy kereskedelmi ajánlataik gyakoriságát meghatározzák – korlátozza az olaszországi telefonszolgáltatók közötti versenyt, mivel ez utóbbiak továbbra is szabadon folytathatnak ilyen versenyt, többek között a kínált szolgáltatások ára és minősége révén.
- 76 Ezenkívül, az egyetemes szolgáltatási irányelv 20. és 21. cikkét illetően meg kell állapítani, hogy az említett szabályozás nem sérti e cikkeket. Ezek ugyanis, amint az a szövegükből is kiderül, azokra az információkra vonatkoznak, amelyeket a nyilvános hírközlő hálózathoz való csatlakozásra és/vagy a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokra vonatkozó szerződéseknek tartalmazniuk kell, valamint az előfizetők azon jogára, hogy módosítás esetén felmondják a szerződésüket, továbbá a nyilvános elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató és/vagy nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokkal szemben előírható átláthatósági és közzétételi kötelezettségekre. Az említett rendelkezések ellenben nem vonatkoznak az elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtására vonatkozó szerződések teljesítési feltételeire, amelyek körébe a kereskedelmi ajánlatok megújításának és a számlázásnak a kérdése is tartozik.

- 77 Ugyanez vonatkozik ezen irányelv 22. cikkére, amely a nyilvánosan elérhető elektronikus hírközlő hálózatokat szolgáltató és/vagy elektronikus hírközlési szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások által nyilvánosságra hozható szolgáltatások minőségére, valamint a nemzeti szabályozó hatóságok által előírható szolgáltatási minőségre vonatkozó követelményekre vonatkozik.
- 78 Ezért nem állapítható meg, hogy az alapügyben szóban forgó nemzeti szabályozás komolyan veszélyeztetné a keretirányelv és az egyetemes szolgáltatási irányelv által meghatározott célt.
- 79 A fenti megfontolásokból következik, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló nemzeti szabályozás összeegyeztethetőnek tűnik az említett irányelvekkel.

Az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkről

- 80 A kérdést előterjesztő bíróság arra is választ vár, hogy az említett nemzeti szabályozás összeegyeztethető-e az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkel.
- 81 Emlékeztetni kell arra, hogy a letelepedés és/vagy a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozásának tekintendő minden olyan intézkedés, amely az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkben biztosított szabadságok gyakorlását tiltja, zavarja vagy kevésbé vonzóvá teszi (lásd: 2015. január 22-i Stanley International Betting és Stanleybet Malta ítélet, C-463/13, EU:C:2015:25, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 82 A korlátozás fogalma magában foglalja a tagállam által elfogadott olyan intézkedéseket, amelyek – bár megkülönböztetés nélkül alkalmazandók – befolyásolják más tagállamok gazdasági szereplőinek piacra jutását (2011. március 29-i Bizottság kontra Olaszország ítélet, C-565/08, EU:C:2011:188, 46. pont; 2019. február 14-i Milivojević ítélet, C-630/17, EU:C:2019:123, 64. pont).
- 83 Az alapügyben nem vitatott, hogy a szóban forgó határozatban foglalt, a vonatkozó nemzeti szabályozásnak megfelelően elfogadott intézkedések a távközlési szolgáltatók letelepedési helye szerinti különbségtétel nélkül alkalmazandók.
- 84 A Fastweb ugyanakkor azt állítja, hogy ezek az intézkedések korlátozzák a letelepedés szabadságát és a szolgáltatásnyújtás szabadságát, mivel az Olasz Köztársaság az egyetlen olyan tagállam, amelyben a nemzeti szabályozó hatóságot felruházták a hatáskörrel, hogy minimális számlázási időszakokat határozzon meg, következésképpen a más tagállamban letelepedett gazdasági szereplőnek többek között eltérő kezelési és számlázási rendszert kell alkalmaznia az olasz szabályozási kerethez való alkalmazkodás érdekében, ami adminisztratív többletköltséget okoz.
- 85 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy valamely tagállami szabályozás nem minősül az EUM-Szerződés szerinti korlátozásnak kizárólag amiatt, hogy más tagállamok kevésbé szigorú vagy gazdaságilag előnyösebb szabályokat alkalmaznak a saját területükön letelepedett hasonló szolgáltatásokat nyújtó személyek vonatkozásában (2013. szeptember 12-i Konstantinides ítélet, C-475/11, EU:C:2013:542, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 86 Ebből következik, hogy – amint arra a főtanácsnok indítványának 50. és 51. pontjában lényegében rámutatott – az EUM-Szerződés értelmében vett korlátozás fennállása nem vezethető le pusztán abból, hogy a szóban forgó határozattal bevezetett korlátozások más tagállamokban nem léteznek.

- 87 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból nem tűnik ki, hogy a Fastweb által hivatkozott állítólagos adminisztratív többletköltség önmagában alkalmas lenne arra, hogy visszatartsa más tagállamok gazdasági szereplőit az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikkben biztosított szabadságok gyakorlásától.
- 88 A fenti megfontolásokra tekintettel a második, harmadik és negyedik kérdésre azt a választ kell adni, hogy az arányosság és az egyenlő bánásmód elvével összefüggésben úgy kell értelmezni az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikket, a keretirányelv 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdését, (2) bekezdésének a) pontját, (4) bekezdésének b) és d) pontját és (5) bekezdésének b) pontját, valamint az egyetemes szolgáltatási irányelv 20-22. cikkét, hogy azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely jogkört biztosít a nemzeti szabályozó hatóságnak arra, hogy olyan határozatot fogadjon el, amely egyrészt a mobiltelefon-szolgáltatókat arra kötelezi, hogy a kereskedelmi ajánlatok megújítására és a számlázásra vonatkozóan legalább négyhetes gyakoriságot alkalmazzanak, a vezetékestelefon-, illetve ahhoz kapcsolódó szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat pedig arra kötelezi, hogy az ilyen ajánlatok megújítására és a számlázásra vonatkozóan havi vagy több havi gyakoriságot alkalmazzanak, feltéve hogy a szóban forgó két szolgáltatáskategória e nemzeti szabályozás tárgya és célja tekintetében eltérő helyzetben van.

A költségekről

- 89 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az arányosság és az egyenlő bánásmód elvével összefüggésben az EUMSZ 49. és EUMSZ 56. cikket, a 2009. november 25-i 2009/140/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az elektronikus hírközlő hálózatok és elektronikus hírközlési szolgáltatások közös keretszabályozásáról szóló, 2002. március 7-i 2002/21/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (keretirányelv) 8. cikke (1) bekezdésének első albekezdését, (2) bekezdésének a) pontját, (4) bekezdésének b) és d) pontját, valamint (5) bekezdésének b) pontját, továbbá a 2009. november 25-i 2009/136/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel módosított, az egyetemes szolgáltatásról, valamint az elektronikus hírközlő hálózatokhoz és elektronikus hírközlési szolgáltatásokhoz kapcsolódó felhasználói jogokról szóló, 2002. március 7-i 2002/22/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (egyetemes szolgáltatási irányelv) 20-22. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

azokkal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely jogkört biztosít a nemzeti szabályozó hatóságnak arra, hogy olyan határozatot fogadjon el, amely egyrészt a mobiltelefon-szolgáltatókat arra kötelezi, hogy a kereskedelmi ajánlatok megújítására és a számlázásra vonatkozóan legalább négyhetes gyakoriságot alkalmazzanak, a vezetékestelefon-, illetve ahhoz kapcsolódó szolgáltatásokat nyújtó szolgáltatókat pedig arra kötelezi, hogy az ilyen ajánlatok megújítására és a számlázásra vonatkozóan havi vagy többhavi gyakoriságot alkalmazzanak, feltéve hogy a szóban forgó két szolgáltatáskategória e nemzeti szabályozás tárgya és célja tekintetében eltérő helyzetben van.

Alíráások